

Όσοι

έχουν ευαισθησία για το τι συμβαίνει στον κόσμο και, βλέποντας τη συμπεριφορά των σημερινών νέων, «που δεν είναι όπως τους παλαιότερους», διερωτούνται με απορία και πόνο «τι τελικά θα γίνει; Πού θα καταλήξουμε;». Βέβαια, τέτοιους προβληματισμούς οι νέοι φαίνεται πως δεν έχουν! Και πώς θα είχαν, αφού ψάχνονται πασχίζοντας να βρουν την ταυτότητά τους;

Νομίζω πως, για να μπορέσουμε να βοηθήσουμε κάποιον, θα πρέπει να μπούμε στη θέση του. Αυτό δεν έκανε ο Χριστός; Με το να προσλάβει την ανθρώπινη φύση και να γίνει κατά πάντα άνθρωπος, έγινε ομοιοπαθής, κατανόησε εμπειρικά τις δυσκολίες και τον πόνο μας και «αρπάζοντάς μας», κατά την εικόνα της Ανάστασης, μας ελευθέρωσε από το θάνατο.

Η θεωρία και τα λόγια δεν μπορούν «ν' αρπάξουν ψυχήν εκ του Άδου». Χρειάζεται να κατανοήσουμε, ως πνευματικοί πατέρες ή γονιοί ή δάσκαλοι ή όσοι ασχολούνται με νέους, τα εξής:

A. Οι νέοι μπορεί να έχουν υπαρξιακούς προβληματισμούς και αναζητήσεις, όμως δεν έχουν το πνεύμα της υπακοής που ξέρει να παραιτείται από τη δύναμη του λογικού και να εμπιστεύεται την πείρα. Συγχύζουν την υπακοή με την πειθαρχία, τις αποδείξεις του μυαλού με την εμπειρία της καρδιάς. Άλλωστε όλη η σημερινή παιδεία, μέσα στην οποία μεγαλώνουν, δεν βασίζεται στη λογική;

B. Το παιδί και ο νέος, στο σημείο που μένει παιδί στην καρδιά, δεν ξέρουν δύο πρόσωπα. Γι' αυτό «βρίσκουν τον εαυτό τους», όταν συναντήσουν μεγαλύτερους στην ηλικία που έχουν ειλικρίνεια, δεν ζουν μέσα στο ψέμα και δεν υπηρετούν το κατεστημένο.

Γ. Τα πρέπει και οι αρχές, όσο και να βοηθούν στο να μπει σ' ένα δρόμο ηθικής, αναγκαίο για να ισορροπήσει ο ακατάστατος εαυτός του νέου, αν γίνουν στόχος ζωής και μάλιστα για να ικανοποιούν τους καθ' οιονδήποτε τρόπο παιδαγωγούς του, δεν είναι δυνατό να δώσουν εμπειρία ζωής. Γιατί πνίγεται το πρόσωπο, το οποίο αναπτύσσεται στην ελευθερία και στη σχέση.

Δ. Τα μηνύματα που παίρνει από το στενό και ευρύτερο περιβάλλον φαίνεται ότι δεν είναι μηνύματα που ενεργοποιούν την αλληλεγγύη, τη θυσία, την αυταπάρνηση. Μάλλον του μιλούν για ευτυχία και επιτυχία που στηρίζεται στη φιλαυτία που εκφράζεται με φιληδονία, φιλαργυρία, φιλοδοξία.

Τελειώνοντας θα ήθελα να στραφώ στην Εκκλησία, δηλαδή σε όλους εμάς, κληρικούς και λαϊκούς, που με τη ζωή και το λόγο μας, θέλοντας και μη, δείχνουμε το σώμα του Χριστού, και να πω τα εξής: Στην πραγματικότητα αδικούμε τους νέους όταν τους παρουσιάζουμε μια Εκκλησία των νόμων, της απρόσωπης μάζας, των θεσμών και της παράδοσης ως νεκρό γράμμα. Γιατί δεν είναι έτσι! Οι Πατέρες μας μάς παρέδωσαν μια Εκκλησία της ελευθερίας, της αξίας του προσώπου, της ζωντανής σχέσης και του βιώματος. Μια Εκκλησία που μιλά με τη ζωή της πιο πολύ για αποδοχή του άλλου «καθώς εστι», για την αυταπάρνηση, για τη διακονία ως χάρισμα, για την απόλαυση ως καρπός της άσκησης, για κατάφαση αντί άρνηση της ζωής, δεν είναι δυνατό να απορριφτεί απ' όσους νέους έχουν διάθεση «να σηκώσουν τον ήλιο» και να φωτίσει τον εαυτό τους και τον κόσμο τους.

Αλήθεια, τι θα γίνει με τους μεγαλύτερους που αφήνουν στο σκοτάδι της άγνοιας τους σημερινούς νέους;

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com